

# Direnifin Ankara Hali

## The Ankara Version Of Resistance

Berk İnan



**Özet:** Gezi olayları İstanbul'da başlamasına rağmen kısa sürede ülkenin dört bir yanına yayılmıştır. Başladığı yerden farklı olarak isyan niteliği taşıyan olaylar çeşitli biçimlerde birçok şehir ve ilçe merkezinde kendini göstermiştir. Ancak dikkat çekici bir nokta Gezi Direnişii/İşyani tabir edilen hareketin ülkenin eski ve yeni başkentindeki farklı görüntüleridir. Bunun bir nedeni iki şehirdeki eylem alanlarının fiziksel farklılıkları iken, bir başka sebebinin de iki şehrin taşıdığı "ruhların" farklı olmasıdır.

**Anahtar Kelimeler:** Gezi Direnişii, Ankara, İstanbul, Şehir Ruhu

**Abstract:** *The event of Gezi started in Istanbul but within a short period it disseminated all over the country. Differing from the place it started the events took the form of rebellion in these other cities and districts. But a surprising thing was that the movement named as Gezi Resistance/Rebellion was different moments of the movement lived in the old and the new capitals of the country. One of the reasons for this is the physical differences of action fields between two cities, and the other is that these cities have different "souls".*

**Keywords:** Gezi Resistance, Ankara, Istanbul, Soul of the City

**H**em Ankara'yı hem İstanbul'u tanıyan; Ankara'da doğup büyümüş, İstanbul'da geçirdiği 6 yılda belki her gün İstanbul'a aşık olduğunu söyleyen biri için Gezi Direnişi'nde Ankara'da olmak nasıl bir şey, tahmin edebilir misiniz? Bir arbede anında sevgiline doğru koşmak üzere atılacakken onun ailesi tarafından korunduğunu görünce tehlikeye daha yakın olan kendi aileni korumak için olduğun yerde kalmak; ama bir yandan da o taraftan gözünü alamamak gibi... Aileni korumak için bir yandan uğraşırken; sevgilin korunduğu için hissettiğin küçük rahatlamanın onu koruyan sen olmadığın için duyulan iç ezilmesiyle karışması var bir de... Gezi Direnişi'nde Ankara'da olmak benim için böyle işte... Diğer yandan bu bölünme benim için #direngezi ve #direnankara'yı kendi çerçevelerinden görüp değerlendirme imkânı oluyor -ki bu başka bir ikilik doğuruyor: Direnişin bendeki duygusal anlamı ile sosyolojca -dolayısıyla mümkün olduğunca objektif- bir analiz yapmak ihtiyacı. Deneyeceğim budur. Fosforlu gözlerimi kullanmaktan kendimi alamadım. Ankara'daki direnişin neden İstanbul'dakinden farklı olduğunu sübjektivizme boğulmadan açıklayabilmeyi umuyorum.

Ankara'daki direnişin İstanbul'dakinden farklı olduğu birkaç kişi tarafından altı çizilmiş bir şey artık. Belki en güzel metafor "Bir Ankara Polisiyesi - Behzat Ç."nin baş rolünü oynayan, Ankara'yla da kuvvetli kişisel bağları olan Erdal Beşikçioğlu'ndan geldi: "Şu an Ankara, İstanbul'un abisi gibi... Küçük kardeş da yak yemiş, abisi gelmiş (...)" İstanbul ve Ankara arasındaki temel vaziyet aslında budur. İstanbul, evin neşesi; Ankara, evin belki isteğinden önce büyümüş oğludur. Oğludur diyorum; çünkü gerçekten de erkek bir kenttir Ankara İstanbul'a göre, hem fiziksel yapı hem ruh olarak, ben de hem kentin ve direniş bölgelerinin fiziksel yapısını hem de kentlerin ruhunu göz önünde bulundurarak bir analiz yapmaya çalışacağım.

### *Fiziksel Sebepler*

*"Coğrafi alan aynı zamanda kamusal alanın uzantısıdır."*

İki kentin merkezlerine bakıldığında ilk ayrışma, kentlerin kuruluş tarihlerine bağlı olarak biçimlenmiş olan kentleşme farklılığıdır. Burada mimari bir farklılıktan söz ediyorum, ki aynı farklılık Antalya Kaleiçi ile Ankara Kızılay arasında

da vardır. Cumhuriyet'in başkenti ve tasarlanmış bir kent olan Ankara'nın şehir merkezi "mazgal" şeklinde düzenlenmiştir. Tarihi Romalılara kadar uzanan eski yerleşim bölgesi (Hamamönü) şehrin dışında kalır. Ki bunun gibi eski yerleşim bölgelerinde yollar "mazgal" tipinin aksine daha dar sokaklardan oluşur; çok daha karışık, daha az düzdür, yerine göre S bile çizer, görebildiğiniz bir sokağa gitmeniz dakikalarınızı alabilir ve en önemlisi meydan merkezlidir, tüm yollara meydandan çıkılır. Mazgal tipi içinse durum tam tersidir, tüm yollar birbirine paraleldir ve tüm yollar meydana çıkar. Mantiken aynı gibi görünüyor, değil mi? Değil. Bunun en güzel örneği Taksim ve Kızılay:

Taksim çevresine göre tepede kalan bir meydan. Meydana çıkan iki (Tarla-başı ve İnönü) ana, iki buçuk (Mete, Sıraselviler) da ara yol var. Buçuk diyorum çünkü direnişçilerin yaptığı gibi Alman Konsolosluğu'na barikat kurduğunuz zaman meydanda Garanti Bankası'na çıkan sokağı da tutmuş oluyorsun. Bir başka avantaj: Gezi Parkı ve Taksim Meydanı'nın işgal edilmesinin -hem alternatif yollar olması hem de olayların fitilini ateşleyen "düzenleme" sebebiyle trafiğin büyük ölçüde başka alanlara kaydırılması sebebiyle- zaten zorlu olan İstanbul trafiğine yükünün az olması. Gelelim Kızılay'a: İki ana bulvarın (Gazi Mustafa Kemal ve Atatürk) dolayısıyla trafiğin en önemli arterinin kesişim noktası olan Kızılay Meydanı, girişleri arasında takriben 50 metre aralık bulunan sağlı sollu sokaklarla bölünür. Bunun tek istisnası Başbakanlık binasına 150 metre mesafede bulunan Güvenpark! Bir de Sıhhiye yönünde Kızılay AVM'nin aşağısı var; ama bu yine de kaba hesapla 500 m<sup>2</sup> için yaklaşık 10 ara giriş demek. Ankara'yı bilmeyenler maps'ten baksınlar lütfen, kuş bakışı bakınca daha bir trajik oluyor. Kızılay'da da, Tunalı'da da, Bestekar ve Tunus'ta da... Nasıl bir karenin köşegenleri (birbirine iki çapraz köşesi) birbirini dik kesiyorsa Ankara'da iki bulvardan atılan gaz bombası da öyle birbirini dik keser ve iki taraftan kaçan insanları aynı yere sıkıştırır. Üç noktaya polis koyan hepsini alır, sistem bu.

Kuğulu dediğimiz zaten bir bulvar ve bulvara bağlı bir yol tarafından çevrelenen ve bir tarafı yüksek demirlerle kapalı, üstelik üç daracık girişi de bu çevrelenen yollara çıkan yarım daireyi andıran bir garip parkcık, adeta "gel bizi burada sıkıştır" diyor. Sıkıştırmak demişken, evet, Ankara'da fiziksel şartların ilk getirisi budur.

Ankara'da fiziksel şartların bir başka getirisi veya direnişçiler için götürüsü, bu kentin merkezinde bütün sokakların kamu binalarına, büyükelçiliklere, askeri binalara çıkmasıdır. Eylem yaptığımız onca gün boyunca "mazgal"ın başka başka yerlerinde durdum. Milli Piyango İdaresi'nden Çankaya Belediyesi'ne, Amerikan Büyükelçiliği'nden Protokol Yolu'na "devlet baba"nın manen orada olmadığı tek bir yer hatırlamıyorum. Dolayısıyla Ankara'nın şehir merkezinde yapacağınız her eylem devletin koruması gereken hassas yerlerine denk gelir. "Devlet baba", hassas yerlerine hareket yapanın da kafasını gözünü yarar, bilirsiniz, şakası yoktur. Bu yüzden Ankara, İstanbul'dan daha çok gaz bombası yer, bu yüzden daha çok tutuklama olur ve Ankara "evin neşesi" olmadığı için bu "da-

yak" o kadar içini titretmez bazılarının. Mevzu bahis olan "kalenin bekası" olunca polis daha "kesin" emirler alır, o emirleri daha sertlikle uygulamaktan çekinmez, zira dövdüğü, ailenin göz bebeği küçük bir çocuk değil, bıçkın abisidir. Bir de malum o hassas yerler memleketin tam ortasıdır, dolayısıyla kötek her yerden gelebilir; Erzurum'dan, Van'dan TOMA suyu, Kırıkkale'den cop yiyebilirsiniz.

Karasal diğer adıyla sert iklimin müdahalenin sertliğiyle derin psikanalitik bağları olması ihtimali üzerinde de durup düşünmek gerek; bir de Taksim'in fiziken Avrupa kıtasında yer alıyor olmasına... Fakat bunlar bizi şehrin ruhuna odaklanmaya sevk edecektir.

### *Şehrin Ruhu*

Bu kadar insansı metafordan sonra şehri gözünüzde insanlaştırmanızı rica edeceğim. Nasıl ki gözünüzde İstanbul; aynı o TOMA'nın karşısında kibar bir reverans yapan kadın direnişçi gibi, güleç, hoş ve bağımsız bir kadınsa, Ankara dediğinizde gözünüzde canlanacak olan insan figürü de o kadar o derece net olacak eminim. Benim için Ankara 25-35 yaşlarında, memursa takım elbiseli, öğrenciyse dirsekleri yamalı kadife ceketli ciddi bir erkektir. İstanbul'daki kadının aksine teni azcık kavruktur, daha az hayat doludur... Nitekim şehrin kendi ruhu öyledir.

Bireylerin yaşamı, davranışlarını tekbiçimleştirici, standartlaştırıcı veya formatlayıcı sosyal kontrol güçleri -Moles'in terimiyle kralı (regalien) güçler- ile normdan belirli ölçüde sapmasını içeren yaratıcılık güçleri arasındaki hayatî gerilim içinde cereyan ediyorsa, Ankara o regalien güçlerin altında ezilerek görevini yerine getiren büyük oğul olabilir ancak. Belki "devlet baba"nın bu kadar dizinin dibinde olmaktan şöyle adam akıllı dağıtmaz Ankara. Paternal devlet algısının yarattığı baskı burada insanları daha bir tetikte tutar. Olağan bir günde İstiklal'de bağıra bağıra şarkı söyleyerek yürüten ayık bir insan görebilirsiniz, pek de yadırganmaz; Ankara'da bu tip şeyler içkili kafayla bile münferit sayılır ve mutlaka dikkat çeker. Kızılay'da sokakta mendil satan çocukların anneleri az ötede dedikodu yapar, onların taşkınlıkları bile denetlidir. Belki bunlarda Ankara'nın İç Anadolu'dan aldığı kırsal göç de etkili; ama ben bildim bileli biraz küttür Ankara. Entelektüeli sağlam entelektüeldir, ona laf yok; ama talepleri ve özgürlük anlayışı daha küçüktür. İstanbul "liberter"se Ankara "özgürlüklerden yana"dır. Özgürlük duygusu İstanbul'unki kadar mütecevizlere karşı hassas değildir. Devlet tiyatrolarında aylarca bilet bulunmaz mesela; ama özel tiyatrolar o kadar rağbet görmez. İstanbul'daki sınırsız seçeneğin doğurduğu iştah Ankara'da yoktur.

Elbette bunun bazı sınıfsal sebepleri de var. Türkiye'nin en zenginlerinin İstanbul'da yaşıyor olması bir yana, Ankara'da gelir düzeyi İstanbul'a nazaran iki gömlek düşüktür. Diyebiliriz ki Ankara'nın üst sınıfının en altı İstanbul'un orta sınıfının ortasına denk düşer. Ama bu sınıfsal durum dahi şehrin ruhunun bir parçasına dönüşmüştür. Ankara'daki müdavim kültürü bile bu ruhla alakalıdır. Her Ankaralı'nın kendine uygun bulup gittiği on mekanı vardır diyelim -bazıları

için daha az, bazıları için daha çok olabilir-, Ankaralı bir on birinci için yanıp tutuşmaz, açılırsa biraz burun kıvrarak “bi ara gider bakarız” der, geçer. Yani evet, kendi dinamikleri içinde muhafazakardır diyebiliriz; sahip çıktığı her neyse ona derinlemesine sahip çıkar çünkü ya da hiç çıkmaz. Bu, politik olmak anlamında da böyledir. Ankara’da apolitik insan yoktur dersem elbette abartılı olur; ama “biraz politik” kişiler nadirdir, daha azdır diyebilirim sanırım. Çünkü gri Ankara’nın gri bölgeleri azdır; çeşitlilik, farklılık kültürü azdır. Nasıl olmasın, yabancı turist bile bir avuç gelir Ankara’ya her yıl, Taksim’e ise yağmur damlasınca turist düşer. İki bin yıllık cazibe merkezidir Taksim, “Avrupalı”dır. Orada otuz beş yıldır alenen “gey clup” olan mekanlar varken, Ankara’da “gey dostu” bilinen bir mekanla her sene samimi olan bir gey çift yüzünden kavgaya tutuşulur; ama yokluktan yine oraya gidilir. Taksim özgürlüklerin, başka bir hayat tarzının sembolü, kozmopolit bir merkezdir. Ankara’da özgürlük evde, dostlar arasındadır, onun en iyi hali “iyi kalpli bir üvey ana”dır. Ankara böyledir.

Bilmeyenler için Ankara’yla İstanbul arasında net bir ayırım oluşturabildiğime inanıyorum. O yüzden bu noktadan itibaren iki direnişin benzer ve farklı yönleriyle, Ankara’daki direnişin hangi risklere daha açık olduğuna değinmeye çalışacağım.

### *Benzerlikler ve Farklılıklar*

Belirtmeliyim, bu kıyaslama direnişin tamamında Ankara’da olduğum için buradan Gezi Park’ındaki durumu sosyal medya ve arkadaş sohbetlerinden edindiğim izlenim ile Ankara’da gördüklerim ve takip edebildiğim kadarı arasında olacak.

Nasıl İstanbul Arap Baharı’yla özdeşleştirilemezse Ankara da özdeşleştirilemez, mesele rejimle ilgili değildir. Ankara’da da her cihetten insan bir araya gelip “yeter” hezeyanının etrafında toplanmıştır. Ankara’da da aynı reaksiyonel bir araya gelme söz konusudur; Gezi Direnişi gibi pederşahi, moralist, nasihatçi ve hayat tarzına müdahil bir otoritaryanizme karşı toplumun ciddi bir kesimi tarafından duyulan meşru ve haklı tepkinin tezahürüdür. Ne zaman polis müdahale etse, ne zaman Gezi Direnişi gündemine dair aymaz bir açıklama, vicdansız bir bastırma girişimi vb. yapılırsa insanlar tekrar bütünleşmektedir. Barikat kurmak için olmadıkça kamu malına zarar vermemek, güvenlik için olmadıkça yol işgal etmemek, taşkınlık yapanları uyarmak, gelen gaz kapsülünü geri yollamak veya İ. Melih Gökçek’in anlamlı anlamsız her yere serpiştirdiği havuzlarda söndürmek, gaz atıldığı an kendinden önce başkasına yardım için talcdili süt dolu fısıfları havaya kaldırmak, yere düşen milyarlık telefonu zor şer bulup sahibine iade etmek gibi davranışlarla örneklenen dayanışma ve pasif direniş anlayışı, idare etmesi daha zorlu olsa da Ankara’da da geçerlidir.

Ankara’da da direnişçilerin çoğu Özal sonrası kuşaktandır. Çok büyük bir bölümü ilk kez politik nitelikte bir eyleme katılmaktadır ve polis şiddetine ilk kez

maruz kalmıştır. “Öteki”yle empati kurma imkanını ilk kez yakalamıştır. Bazıları ilk gün maskeyi düz takmayı beceremezken bir haftanın sonunda gaz kapsülünü metal kovada söndüren isimsiz kahramanlara dönüşmüştür. Yemek paylaşımı, çöp toplama hareketin merkezindeki küçük bir grup tarafından yönlendirilmeye çalışılmaktadır. Ankara’nın küt ve ciddi ruh hali bu gençlerin hazırladığı sınırlı sayıdaki hicivli dövizle dağıtılmaktadır. Yine Kuğulu’da polislin saldırısı yüzünden her gün tekrar yerleştirilen çadırlar ve kütüphane İstanbul’a öykünerek kurulmuştur. Yani “abi”, “evin neşesi” onu güldürdükçe gülmeyi hatırlamaktadır. Ankara’da da atılan gaz bombaları işyerlerine zarar vermiştir.

Farklılıklara gelirsek... Ankara’da polisten hiç korkmayan, ailesine resti çekip komün hayatı yaşamaya niyetlenecek daha az sayıda genç vardır -ki bunun için kimseyi suçlayamam, burada ne şehrin ruhu ne de polisler komün hayatını kolay tolere edecek gibi değildir ve daha önce açıkladığım iklim ve fiziksel şartlar da bunu zorlaştırmaktadır. Fiziksel şartlar içinde belki de direnişi en çok zorlaştıran ve bölen şey tek bir merkezde toplanılamamasıdır. Kızılay az önce de bahsettiğim gibi hem trafik hem de “devlet baba”nın hassas yerleri bakımından hayli zorludur. Tunalı-Kuğulu hattıysa savunulabilir bir alan değildir, üstelik park tüm direnişçileri alamayacak kadar küçüktür. Aslında kocaman bahçesiyle Meclis Parkı çok uygun olmasına rağmen tam da sırrına eremediğim bir sebepten baştan beri üstelik direnişin büyük zafer kazandığı 1 Haziran’da dahi kimse oraya yönelmedi. Belki “hassas yerler”le ilgili bir hassasiyetti, belki askeri binalara o kadar fazla yaklaşmak istemediler, bilmiyorum. Bildiğim şu ki; Tekel Direnişi’nden bugüne başkentte yapılacak bir eylem hükümet ve uzantıları nezdinde kesinlikle kabul edilemez olmuş ve İstanbul’dan Ankara’ya sığırayan bu kadar geniş spektrumdan hükümete yönelen bir itirazda -her neresi olursa olsun- kamusal alanı birkaç saatliğine dahi olsa halka bırakmamak için yaşam hakkımızı dahi gözden çıkarabilirler.

Bir başka önemli farklılık ve risk: Ankara direnişi, ulusalcı avane tarafından istismar edilmeye daha açık. Özellikle şehrin olağan seyrinde de daha üst gelir grubuna hitap eden Kuğulu-Tunalı bölgesi “endişeli modern”lere özgü bir direnişle her akşam gölgeleniyor. Kuğulu İnisyatifi adı altında bir araya gelen, örgütlenme şekilleri ve niyetleri Gezi Parkı’na çokça benzeyen, çadırlarıyla orada bulunan genç arkadaşlar, takriben 20.00-03.00 arasında Kemalist sloganları, bira şişeleriyle deşarj olup sonra arkalarında çöplerini bırakarak ayrılan bu kitleden çok muzdarip. Tuhaf da bir kitle bu açıkçası, aralarında gezerken “kutlanmamış Cumhuriyet Bayramı” gibi sözlerin kulağınıza çalınması veya “neden AOC arazisine zamanında tepki vermediniz? Niye böyle geç kaldınız çocuğum?!” gibi serzenişlere cevap vermek durumunda kalmak çok olağan. Buna bağlı olarak buradaki direnişin azınlıkları kucaklamayan, yine aynı “majority” plağını çalan bir direniş olma riski taşıdığını da söylemek gerek. Bunun bir sebebi kent ruhunda Taksim gibi simgeleşmiş bir özgürlük alanının olmamasıysa, bir sebebi de bu özgürlük alanında “şahit olunan tuhaf şeyler” seviyesinde dahi bir farklılık idesinin bu kitleye dahil çoğu kişide bulunmaması.

Özgürlük algısı “ben”le sınırlı olunca, ihlal edilen özgürlüklerimizin fiziki/ mekansal simgesi de olmayınca; liberter/ saf/ çoğulcu olmayan bir direniş tarzı ortaya çıkıyor Ankara’da. Şiddetle bastırıldıkça öfkelenen, sıkığı dişleri arasından ana avrat düz giden, her akşam göz altılarla yekunu sindirilen kalanı da artık gözaltına alınma gereği bile duymadan sokak aralarında dövülüp bırakılan insanların sokak savaşı oluyor günden güne Ankara şehir merkezinde. Biz öfkelenedikçe meydandayız, onlar biz meydana indikçe ve Ankara’daki direnişin en önemli ortak noktası olan “hükümet istifa!” sloganını ünledikçe işler kızışıyor. Birçok semtte “tencere, tava, hep aynı hava!” gittikçe zayıflayan sesiyle... İstanbul’da kilometrelerce yürüyüp bir kıtadan bir kıtaya geçen insanlar yok burada, polis barikatları var, polis dayağı var, polis korkusu var, “inşallah bugün de tutuklanmam” var, başka bir yere giderken sivil polis telsizi yüzünden tedirgin olmak var. Eve bir gelip bilgisayarını açıyoruz ki İstanbul’da vali saatlerce gençlerle konuşmuş, saatlerce piyano çalınmış... Buruluyor insan ister istemez... Bizi de dinleselerdi Ankara’da da şenlik-bayram yapar mıydık bilmiyorum, “mağrur delikanlı” bu saatten sonra bunu yapamaz sanıyorum, Ankara’nın havsalasının aldığı tek yol bu hükümetin gitmesi, onun da sadece Ankara’dan yapılabileceğinin farkında, bunun için direnmeyi de göze almış, sadece o bayram günü geldiğinde bunu görebilecek kadar sağ olup olmayacağını merak ediyor.

Alanda oldukça, mücadelenin içine katıldıkça direnişin nereye gideceği hakkında söz söyleme şansımız olacak.

### *Ne Yapılabilir?*

Herkesçe malum olan ülke gündemi, bildiğiniz gibi ilk kez hiçbir şekilde yan yana gelmek istemeyen veya gelmeyen toplumsal grup ve katmanları bir araya getirdi. Aynı itirazı paylaşmanın sağladığı bir aradalık farklı grupların öznelere olan bu kişileri birbirleriyle ilgili önyargılarını yeniden değerlendirmeye yöneltti. Direnişteki insanlar, artık “öteki”lerini dinlemeye her zamankinden daha hazır. Önyargılardan sıyrılarak ayrımcılıkları önlemek şimdi her zamankinden daha mümkün!

Ve olayların gelişimi hepimize gösterdi ki ne kadar birbirimizi dinlersek o kadar kalıcı bir şekilde “bir” olma şansımız olacak. Birbirimizi dinlemeyi, anlamaya çalışmayı bıraktığımız an bu güzel direniş de bütünlüğünü yitirme riskiyle karşı karşıya... Bu direnişe ve olası sonuçlarına bakıp bir dilim pay almayı umanlar var.

Açıkçası bu direnişin hükümetin istifasıyla veya AKP’nin siyasi hayatımızdan çıkmasıyla sonuçlanmasını beklemiyorum. Kabine değişikliği, Erdoğan’ın tasfiyesi gibi olumlu veya direnişin zorla bastırılması gibi pek çok olumsuz senaryonun tamamı mümkün ve bunu önümüzdeki günler belirleyecek gibi duruyor.

Yine de bu bir devrim, bir avuç insan da olsa ibne, orospu dediği insanların sandığı gibi bir şey olmadığını gördüğü için, bir başkası Kürtlerle özdeşleşim ku-

rabileceği bir durumla ilk kez karşılaştığı için, bir başkası anarşist dediği radikal devrimci örgütler alanı polislerden aldığı onlara müteşekkir hissettiği için, yani pek çok kişinin zihnini açtığı için bir devrim. “Öteki” algımızı değiştirdiği için bu bir devrim. Ve bu devrimi güçlendirmek gerekiyor.

Bu sebeple zaten pek çok kez düzenlenmiş olan Yaşayan Kütüphane’yi barışçıl protestolarımızın merkezlerinden biri olan Kuğulu Park’a taşımaya karar verdik. Maalesef pasif direnişin altında olduğu baskı sebebiyle hızlıca hareket etmek gerektiğinden her zaman sahip olduğumuz ön hazırlık vaktine sahip değiliz. Hızlıca organize olarak Kuğulu İnisyatifi’yle görüştük ve desteklerini aldık. 22-23 Haziran’da 14.00-20.00 saatleri arasında Kuğulu’da düzenlenecek direnişe özel Yaşayan Kütüphane. İlk kez Tog adı altında olmadan belki de.

“Yaşayan Kütüphane nedir?” dersiniz, 2007’den bu yana uygulanan ayrımcılık ve önyargılarla mücadele için ortaya atılmış olağanüstü bir projedir diyebilirim. Veya bu soruyu google’a sorup hem kendi sitelerinden hem ekşi sözlük’ten birçok bilgiye ulaşabilirsiniz...

Direnişin güçlü adımlar atabilmesi ve kendi yolunu çizebilmesi için, “bir olma” duygusunun kuvvetlenmesi için, gerekli olan diyalog ortamını sağlamak umudunu taşıyan naçizane bir çabadır Direniş Yaşayan Kütüphane. Hepinizi orada görmeyi dilerim.